

Wraak

Mijn vader was in 1944 zevenenveertig jaar oud en het was een prachtvader voor mij en mijn oudere zus en jongere broer. Wat moet ik soms een blok aan zijn been zijn geweest, want ik vond alles prachtig wat hij deed en liep overal als een schaduw achter hem aan. Kortom, ik wilde zijn zoals hij!

Later beseftte ik dat het in de oorlogsjaren voor hem een heel moeilijke taak was zijn gezin te beschermen tegen de ellende en narigheid van de bezetting. Mijn vader had de gave om zijn kinderen te beschermen door nare gebeurtenissen om te zetten in spannende avonturen en dat is waarschijnlijk ook de reden dat ik angst en triestheid een veilige plaats kon geven.

Het zal ongeveer in de zomer zijn geweest dat mijn vader op de zwarte markt, buiten de rantsoenbonnen om, een gevild konijn kon kopen. Het was heel bijzonder weer eens vlees te kunnen eten en mijn vader kon heel goed koken en bakken; wat was hij er blij mee.

Het was in het begin van de avond, kort voor spertijd, dat mijn vader nog even een “ommetje” ging maken. Hij liep richting het Puin, via 's Gravendijkwal en Rochussenstraat. Aan weerskanten van de tunnel-traverse lagen twee gebouwen, de Cascade en de l'Ambassadeur, twee nachtclubs geconfisqueerd door de Duitsers en in gebruik als mess voor Duitse officieren.

De stad was aardedonker, mede door de verduisteringsgordijnen die verplicht waren, met af en toe het kort oplichten van iemand met een knijpkat. Ook de l'Ambassadeur was verduisterd en achter de voordeur voorzien van een lichtsluis. Het was heel stil buiten en het enige zwakke geluid dat je hoorde was de gedempte muziek met het gezang van de Duitsers.

Wat hem bezielde leek een opgezet plan, waarbij alle opgekropte onmacht en haat losbarstte. Hij opende de deur van de lichtsluis, niemand te zien, en schudde de meegenomen zak met ingewanden en afval leeg op de grond. Het spetterde overal heen en hij verdween weer stil en snel.

Het was goed afgelopen: wat een opluchting. Stel, hij was betrapt, dan was de kans groot geweest dat hij, met een pistool tegen zijn hoofd, alles van de grond had moeten opeten of misschien wel erger. Je moet er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren.

Achteraf kwam de spijt. Welk risico had hij genomen en waarom niet gedacht aan de verantwoordelijkheid voor zijn gezin. Blijf er maar niet bij stilstaan. Heel begrijpelijk dat hij de opgekropte spanningen en onmacht met deze actie kon ontladen.

Voor de volledigheid: het konijn was geen konijn, maar de poeslieve kat van mijn oma.

Ik herkende het velletje dat op het balkon hing te drogen. Zwart/wit met een streepje.

Koos Beijn